తడి

భూమి 'ఎడారి' కాకుండా చేసేదేది?

అనే వ్యాసం చదువుతున్నాను.

భూమి అడుగునుంచి పచ్చికను బయటికిలాగే శక్తి ఏది? అని ప్రశ్నిస్తో ..రచయిత అవ్యాసం ప్రారంభించాడు.

"ఏడ్వకు నాన్నా ... అంగో డాబా ఎక్కుదామా?"

తలెత్తి చూశాను.

ఎదుటి పాకలో అద్దెకుంటున్న వాళ్ళ అమ్మాయి గౌరి. ఆ అమ్మాయికి తల్లి లేదు తండ్రి మరో పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. ఆమెకో కొడుకు ఆ అబ్బాయిని భుజం మీద వేసుకొని ఊర్కోబెడుతున్నది గౌరి. చాలాసేపట్నుంచి ఏడుస్తున్న ట్టున్నాడు.

"మీ పిన్ని లేదా?" అని అడిగాను.

"లేదు అంకుల్ .. "

పొద్దున వాళ్ళ పిన్ని పక్కింటాడపడుచు– "ఒక రూపాయి ఉంటే ఇవ్వు వదినా" అని అడగడం గుర్తుకొచ్చింది. అమె లేవన్నట్లుంది. మరో వాటాలో అడిగిచూసింది. చివరకు ఎలాగో సంపాదించి మార్నింగ్ షోకు వెళ్ళినట్టుంది.

అబ్బాయి చేతిలో చిన్న బిస్కట్ ముక్క ఉంది.

"ఏడ్వకు నాన్నా ....బిక్కి తిను-" అని తమ్ముణ్ని బుజ్జగిస్తూ డాబా మెట్లెక్కుతున్నది గౌరి.

గౌరికి తొమ్మిదేండ్లుంటాయి కాబోలు.

పినతల్లి నోరు ముద్దుగా 'కస్రెదానా' అని పిలవడంకోసం ఆ అమ్మాయికి నలుపురంగు నిచ్చిపోయింది తల్లి. దానికి తోడు దిగేసిన మొలల్లా మొహం మీద అక్కడక్కడ స్ఫోటకం మచ్చలు

పేరు పెట్టి పిలవడమేకాదు ఆ అమ్మాయిని చూడాలన్నా పినతల్లికి అసహ్యం

ఆ అసహ్యాన్నంతా 'కుర్రేదానా' అనే పదంలో కుమిడ్చి విడుతూంటుంది.

ఆ విధంగా గౌరికి తల్లి పెట్టిన పేరు కాక పినతల్లి పెట్టిన పేరే ఖాయ మయింది.

పొట్టి లంగా, చిరుగుల జాకెట్ ఆ అమ్మాయి గుర్తులు పినతల్లి తిట్లు, దెబ్బలు ఆ అమ్మాయి నేస్తాలు.

మెట్లెక్కి మేము అద్దెకున్న డాబా మీదికి తమ్ముణ్ని తీసుకపోయింది గౌరి.

అక్కణ్నుంచి చూస్తే నిత్యం డ్రైనేజి నీళ్ళతో స్నానంచేసే రోడ్డు కని పిస్తుంది- ఆ రోడ్డు కవతల రిటైర్డ్ స్టేషన్ మాస్టర్ రంగస్వామి 'చౌక ధరల బొగ్గుల కొట్టు' ఉంది. ఆ బోర్డ్‌ను రిటైరయే ముందు రైల్వే ఆర్టిస్ట్‌తో స్పెషల్‌గా రాయించుకున్నాడట రంగస్వామి

రంగస్వామి 'కొట్టు'కు ప్రక్కన శౌరయ్య అన్ని విధములైన వస్తువులు లభించు చిల్లరకొట్టు దానిముందు వెలగని ట్యూబ్‌లైటును మోస్తూ మునిసి పాలిటీ 'గొడ్రాలుస్తంభం'.... ఇంకా ముందుకు చూస్తే పెంటకుప్ప ... ప్రభుత్వ కల్లు దుకాణాం, ప్రభుత్వ సారాదుకాణం, ప్రైవేటు టైలర్ షాపు కనిపిస్తాయి.

దాని వెనక ఒక ప్రైవేట్ కార్ఖానాలో పనిచేస్తూ ప్రభుత్వ కల్లుదుకాణం. ప్రభుత్వ సారాదుకాణంలో ఖర్చు చేస్తుంటాడు గౌరి తండ్రి.

తిన్న బిస్కట్ ముక్క అరిగిపోయి, చూస్తున్న మురికిరోడ్డు, మున్సి పాలిటీ పెంటకుప్ప, ప్రభుత్వ కల్లుదుకాణం, ప్రభుత్వ సారాదుకాణం, ప్రైవేట్ టైలర్ షాపు పాతబడి గౌరి తమ్ముడు మళ్ళీ రాగం అందుకున్నాడు-

డాబా దిగి ఇంట్లోకి తీసుకపోయి నీళ్ళు తాగించినట్టుంది గౌరి.

ఆ అబ్బాయి ఏడ్పు మానలేదు.

భుజంమీద వేసుకొని అటూ ఇటూ తిప్పేది వచ్చీరాని జోలపాటలు పాడింది.

తనను నిద్రబుచ్చాలనే ప్రయత్నం జరుగుతున్నట్టు తెలుసుకున్నాడేమో మరింత బిగ్గరగా ఏడ్వసాగాడు

ప్రక్కవాటాలు కసురుకున్నాయి.

"ఆ పిల్లగానికి ఇంతేమన్న తినిపించరాదు పిల్లా ..." అంది సుబ్బమ్మ. వాళ్ళాయన రెవిన్యూ డిపార్టుమెంటులో ఉద్యోగం.

"అంగో రవి....అంకుల్ బొమ్మలపుస్తకం ఇస్తాడు చూద్దామా ..." అంటూ మా గదిముందుకు తీసుకువచ్చింది.

ఆ అమ్మాయికి నిక్కరుంటె షర్ట్ ఉండదు. షర్ట్ ఉంటె నిక్కరుండదు. ఒక్కోసారి ఆ రెండూ ఉండవు. ప్రస్తుతం బొత్తములు లేని షర్ట్ ఉంది. ముక్కు నిండా చీమిడి ఉంది. లంగాతో తమ్ముడి ముక్కు తుడిచి, వేళ్ళతో చింపిరి తల దువ్వి "ఊర్కో నాన్నా..." అంటూ భుజానికి హత్తుకుంది.

"లోపలికి రా గౌరీ ..." అని పిలిచాను.

వచ్చి చాపమీద కూర్చుంది. తమ్ముణ్ని ఒళ్లో కూర్చోబెట్టుకుంది. అక్క మెడచుట్టూ చేతులువేసి ఏడ్వసాగాడు.

"ఆకలవుతుందేమో గౌరీ" అన్నాను.

అవునన్నట్లు తలూపింది.

"అన్నం తినిపించరాదూ ..."

ఆ అమ్మాయి మాట్లాడలేదు.

తమ్ముణ్ని భుజంమీద వేసుకొని జోకొట్టసాగింది.

మౌనమే గౌరి సమాధానం-

లేచే పళ్ళెంలో అన్నం, కూర వేసి ఇచ్చాను. చేయికడుక్కొని వచ్చి తినిపించింది. బాగా ఆకలితో ఉన్నాడేమో ఆత్రంగా తిన్నాడు.

"ఇంకొంచెం వేయనా గౌరి?"

"వద్దు అంకుల్. చాలు...." అంది తమ్ముడి మూతికడిగి తుడుస్తూ ..

"నువ్వు తినవూ?"

"ఉహుఁ.....నాకొద్దు"

"తినమ్మా...."

"వద్దు అంకుల్—నాకు ఆకలవుతలేదు" అంటూ లేచి పళ్ళెం, గ్లాసూ కడిగిపెట్టింది.

తమ్ముడికి బొమ్మల పుస్తకాలు చూపిస్తూ కూర్చుంది. ఆ అబ్బాయి బొమ్మలు చూస్తూ అలాగే నిద్రపోయాడు.

ఇంట్లోకి తీసుకుపోయి పడుకోబెట్టిందో లేదో....మార్నింగ్‌షో వదిలినట్టు న్నారు వాళ్ళ పిన్ని వచ్చింది.

వస్తూనే బాత్‌రూంకు వెళ్ళి—నీళ్ళు లేవేమో ..

"పోరీ నీకేంచెప్పిన్నే. బావిల నీళ్ళు చేదుకొచ్చి పోయమన్ననా? " అంటూ గయ్యిన లేచింది.

బొక్కెన అందుకొని గబగబా వెళ్ళబోయింది గౌరి. ఈమధ్య పంపునీళ్ళు సరిగా రావడంలేదు-

వెళుతున్న ఆ అమ్మాయి రెక్క పుచ్చుకొని- "అప్పట్నించి ఏం చేసి నవే" అంటూ బూతులు తిట్టసాగింది.

"మీ అయ్య బాగా మేపుతాంటె నీకు పొగ రెక్కిందే... నా దగ్గర గీనఖాలు సాగయి బొమ్మా... ఏకిలుకాకీలు ఇరిసి పొయ్యిలపెడ్తా ఏమనుకుంటున్నవో.."

రాక్షసులు వెనక ఉండేవారు అంటారు కాని అబ్బే ఇప్పుడూ ఉన్నారు.

"నీకు నేనేం చెప్పిపోయిన్నే ముండా వచ్చేటాలకు నీళ్ళు సేదిపోయ్యమని సెప్పిన్నా లేదా సెప్పిన్నా లేదే!" అంది మీదిమీదికి పోతూ-

బెదిరిపోయింది గౌరి.

"బాగా బలిసి ఆటలకు మరిగి సెప్పినపని చెయ్యవా?" అంటూ ఈడ్చి కొట్టింది చెంపమీద.

పంజా ఆహారాన్ని పట్టినట్టు ఆమె మెడను పట్టి ...

అటు చూడలేకపోయాను.

కళ్ళుమూసుకొని భారంగా భృకుటిని నొక్కుకున్నాను. ఆలోచిస్తూ అలాగే కూర్చుండిపోయాను.

తమ్ముణ్ని భుజంమీద వేసుకొని.... అప్పటిదాకా అటూఇటూ తిప్పిన గౌరి.... ఆ అమ్మాయి దీనవదనం జాలిచూపులు నా కళ్ళలో మెదిలాయి.

ఏడ్చే తమ్ముణ్ని మోసిన ఆ భుజాలు చావుదెబ్బలు తిన్నాయి.

సాయంకాలం—

"అంకుల్...." అన్న పిలుపు విని కళ్లుతెరిచి చూశాను. గడపలో గౌరి నిల్చొని ఉంది.

"ఆఫీస్ టైమయింది కదా అంకుల్ .."

టైం చూశాను నాలుగయింది. నేను పనిచేసేది ఒక ఈవినింగ్ కాలేజీ ఆఫీసులో-

"రూము ఊడ్వనా అంకుల్?"

సిగరెట్‌పీకలు, మసి, అగ్గిపుల్లలు, చెప్పులమట్టి కాగితం ముక్కలు. తక్షణం ఊడ్చేయాలనేంత గలీజుగా ఉంది గది.

"నేను ఊడ్చుకుంటాలేమ్మా...." అన్నాను పక్కమీదినుంచి లేస్తూ— .

"నే నూడుస్తా అంకుల్ .. " అంటూ మూలకున్న చీపురుకట్ట తీసుకుంది

మధ్యాహ్నం వాళ్ళ పిన్ని తిట్లు, దెబ్బలు, హింసాకాండ గుర్తుకొచ్చాయి గౌరివైపు చూశాను.

తనకేమీ జరగనట్లు ప్రశాంతంగా ఉంది గౌరిమొహం!

అవన్నీ గౌరికి కొత్తా?

కాఫీ పెట్టుకొని తాగి ఆఫీసుకెళ్ళాను.

డెలివరీకి పుట్టింటికి పోయిన నా భార్య జానకి ప్రసవించినట్లు, మగపిల్ల వాణ్ని కన్నట్టు టెలిగ్రాం వచ్చింది

మరునాడు ఉదయమే ఊరుకెళ్ళి నాలుగురోజులకు తిరిగొచ్చాను. గేటు ముందు గౌరి ఎదురయింది. "బాబు బాగున్నాడా అంకుల్?" అని అడిగింది.

ఆ నాలుగురోజులు గౌరి నా మనసులో మెదుల్తూనే ఉంది.

తండ్రికి ప్రభుత్వ కల్లుదుకాణం, ప్రభుత్వ సారాదుకాణం తప్ప మరో పాటె పట్టదు.

తల్లి లేదు ...సవతితల్లి ఉంది. ఆమె పెట్టే పోరు ఉంది.

సవతి తల్లి పోరు.... అత్తపోరు, శత్రువుపోరు కంటె నరకం—

లోకంలో గౌరిలా రోజూ నరకాన్ని అనుభవించే పిల్లలెందరో! సవతి తల్లుల కంటె క్రూరంగా పిల్లల్ని తిట్టి, కొట్టే కన్నతల్లులున్నారు. వీళ్ళకెందుకో నడిచేపూవ్వులపై.... పలికే ఈ దేవతలపై అంత కోపం, ద్వేషం!

ఒకరోజు పొద్దున గౌరి తమ్ముడు రవి వాళ్ళ పాకరేకు లెగిరిపోయేలా ఏడుస్తూ పెడబొబ్బలు పెడుతున్నాడు. తల్లి చెవులు పిండుతున్నది. వీపుమీద కసికొద్దీ బాదుతున్నది. తాను 'చా' చేసుకుందామని దాచుకున్న పాలు తాగేడట.

బావిదగ్గరున్న గౌరి పరుగున వచ్చి- "వద్దమ్మా తమ్ముణ్ని కొట్టకమ్మా...." అంటూ పినతల్లి చేతుల్లోంచితమ్ముణ్ని లాక్కుంది. దెబ్బలన్నీ గౌరి వీపు మీద పడ్డాయి-

ఆమెకు వీపునప్పుడెప్పి తమ్ముణ్ని అక్కున చేర్చుకొని నిల్చుంది గౌరి.

"కత్రముండా ...లేయే- అడ్డులే " అంటూ

చేయి నొప్పిపెట్టేదాకా బాదింది పినతల్లి. అన్ని దెబ్బలు తిందిగాని తమ్మునిపై ఒక్కదెబ్బ పడనీదు.

పెద్ద పెరిగాక ఆ అక్కను ఎలా చూస్తాడోగాని తమ్మునిపై ఈగ వాల నివ్వదు గౌరి.

సాయంకాలం ఆఫీస్‌కు తయారవుతున్నాను — చేతులు నులుముకుంటూ గౌరి తండ్రి వచ్చాడు.

నా కాశ్చర్యం వేసింది.

ఈ సమయంలో అతడు ప్రభుత్వ సారాదుకాణం దారిలో ఉండాలి ...

కాని.... మా గదిముందు ..

"నమస్తే సార్..."

"నమస్తే రండి....కూర్చోండి–" అన్నాను.

"వొద్దుసార్....మీతో ఒక ముచ్చట మాట్లాడిపోదామని వచ్చిన...." అన్నాడు

"చెప్పండి...."

"మీరేం అనుకోవద్దు సార్...."

"చెప్పండి...."

చెప్పటానికి కాస్త తటపటాయించి- "ఇంట్ల శాన ఇబ్బందిగ ఉన్నది సార్" అన్నాడు.

ఉండదూ మరి! ప్రభుత్వ కల్లు దుకాణాలను, ప్రభుత్వ సారాదుకాణాలను మేపుతుంటె....!"

"ఊఁ "

"శాన పెద్ద ఇబ్బంది అయితాంది సార్....పనిచేసేది ఒక్కణ్ని........ నలుగురు తినాలె– ఒక్క పదిరూపాలుంటె సూడుండ్లి సార్.... ఫస్ట్‌కిచ్చస్తా...."

ఇవ్వగానే నమస్కారం చేసి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ తరువాత అది మామూలైపోయింది.

ఇంకో మూడు నెలలవరకు రావడానికి వీలుపడదంటూ మా ఆవిడ ఉత్తరం రాసింది. తాను వచ్చేలోపల రెండు లేక మూడు గదులున్న పెద్ద ఇల్లు తీసుకొమ్మని మరీ మరీ రాసింది.

వెతుకుతున్నాను ..

ఆ రోజు శాలరీడే–

అలవాటు ప్రకారం స్వీట్స్ కొనుక్కుపోయాను ఇంటికి – మా విడకు స్వీట్స్ అంటే ఇష్టం. ముఖ్యంగా కలాకంద అంటె. కాని చేయడం మాత్రం ఇష్టం ఉండదు

పొద్దున్నే గౌరి వచ్చింది స్వీట్స్ ఇచ్చి– "తినమ్మా–" అన్నాను.

"తిను గౌరి .." అన్నాను

"ఇంటికిపోయి తింట అంకుల్—" అంది.

"సరే అలాగే తిను." అంటె స్వీట్స్ పట్టుకొని ఇంటికెళ్ళింది.

కిటికీలోంచి చూస్తూ కూర్చున్నాను.

"రవీ ... రవీ ...." అని తమ్ముణ్ని పిలిచింది. చొక్కా, నిక్కరు లేకుండా పరుగెత్తుకొచ్చాడు తమ్ముడు. తొడపై కూర్చోబెట్టుకుని ఒక్కొక్క స్వీట్ తీసి తినిపించసాగింది.

సంబరంగా అక్క మెడచుట్టూ చేతులువేసి .. రాగాలు తీస్తూ తిన సాగాడు ఆ అబ్బాయి.

తమ్ముడి సంబరం చూస్తే గౌరికి ఎంత ఆనందమో! తాను తినడంకూడా మరచిపోయి స్వీట్సన్నీ తమ్ముడికే తినిపించింది.

ఒక రోజు గౌరికోసం పలకా పుస్తకాలు తెచ్చాను

గౌరి ఇంట్లోకి వచ్చిందంటె క్షణం ఊర్కోదు. పుస్తకాలు సర్దుతుంది టెబుల్ గుడ్డ సరిచేస్తుంది. గది శుభ్రంగా ఊడ్చి, చెత్త బయటపోసి వస్తుంది.

ఇలాంటి శుభ్రత విషయంలోనే జానక్కి నాకు మధ్య చిన్న చిన్న తగాదాలు వస్తుంటాయి.

ఇల్లు నీటుగా ఉంచడమంటె ఆమెకు బోర్! చెత్తగా ఉంటె తలనొప్పి అంటుంది. పొద్దున లేచింది మొదలు ఆమెకు తన ఉద్యోగం గొడవే. అదృష్టం కొద్దీ నాది సాయంత్రం ఉద్యోగం కనుక ఆమె ఆఫీస్‌కు వెళ్ళినాక ఇల్లంతా శుభ్రంగా సర్దుతుంటాను కాని తాను మాత్రం నేను రాత్రి వచ్చేసరికి కనీసం పక్కైనా సరిగా వేసుకోకుండా నిద్రపోతూంటుంది నీరసం!

చదువురాకున్నా గౌరిలో సంస్కారం ఉంది. శుచి, శుభ్రం అనే జ్ఞానం ఉంది.

"పలకా పుస్తకాలు ఎవరికి అంకుల్? బాబుకా! అప్పుడే చదువుకుంటాడా? అని అడిగింది.

"కాదు నీకోసమేనమ్మా-" అన్నాను.

"నాకా! నాకు చదువెందుకు అంకుల్? మా తమ్ముడు చదువుకుంటాడుగా"

"మీ తమ్ముడు చదువుకుంటె నువ్వు చదువుకోవా? నువ్వుకూడా చదువుకోవాలి-"

"మా అమ్మ పంపదు" అనలేదు గౌరి

తల వంచుకుని పుస్తకం చూడసాగింది.

బడికిపోడానికి వీల్లేకపోతే ఇంట్లో చదువుకోవచ్చు. పొద్దంతా నేనింట్లోనే ఉంటాగా రోజూ గంటసేపు చెప్తాను చదువుకుంటావా?" అని అడిగాను.

మాట్లాడలేదు గౌరి.

"మీ నాన్నకు నేను చెబుతాలె.... చదువుకుంటావు కదూ?"

తలూపింది చదువుకుంటానన్నట్లు-

ఆ రోజునుంచి తీరిక దొరికినప్పుడల్లా గౌరికి అక్షరాలు నేర్పసాగాను.

సాధారణంగా పిల్లలకు పెద్దల మెప్పు పొందాలనే తహతహ ఉంటుంది. గౌరి తన పినతల్లి మెప్పుకోసం ఎంతో ఉబలాటపడేది.

ఒకరోజు వాళ్ళ పిన్ని ఎవరింటికో వెళ్ళింది. ఆమె వచ్చేసరికి గబగబా ఇల్లంతా శుభ్రంచేసింది. అందకున్నా ఎగిరెగిరి మూలలకున్న బూజు దులిపింది. ఒకసారి కిందపడి ఐదు నిముషాలదాకా కుంటుతూ నడిచింది. బండలు కడిగింది. సామాను సర్దింది. పాలు టీపొడి తెచ్చిపెట్టింది. మా ఇంటిలోంచి రెండు కుర్చీలు అడిగి తీసుకెళ్ళింది.

"గౌరీ ఏమిటి విశేషం?" అని అడిగాను.

"మా అమ్మ స్నేహితురాలు వస్తుంది-" అని చెప్పింది, 'అమ్మ'ంటే పినతల్లి ఆమె మీ పినతల్లి అని మాటలతో అందరూ గుర్తుచేస్తున్నా 'అమ్మ' అనే అంటుంది గౌరి.

చేయమని చెప్పకున్నా ఆ పనులన్నీ పూర్తిచేసి పినతల్లి, ఆమె స్నేహితురాలు వచ్చేసరికి తమ పాకకు ఒక కొత్తరూపాన్నిచ్చింది గౌరి.

శుభ్రంగా కడిగిన గది, ఎక్కడివక్కడ సర్దిన సామాన్లు చూసి మెచ్చుకోలుగా పినతల్లి ఒక్క చిరునవ్వు నవ్వినా గౌరి ఎంతో పొంగిపోయేది.

కాని.... వస్తూనే గదిలో నిల్చున్న గౌరిని చూసి– "అయ్యో అందఁ బయటికిపో–" అని కసురుకుంది పినతల్లి.

మా ఆవిడ ఇంకో పదిరోజులకు వస్తుందనగా మూడుగదుల ఒక ఇల్లు అద్దెకు దొరికింది.

రెండుమూడు రోజుల్లో ఇప్పుడున్న గది ఖాళీచేయాలి.

అక్కణ్నుంచి వెళ్ళాలంటే మనసొప్పడంలేదు. ముఖ్యంగా గౌరి ఆ పరిస్థితులకు బలైపోతుంటే చూస్తు వెళ్ళడానికి కాళ్ళురావడంలేదు.

కాని నేను చేయగలిగిందేమిటి చూస్తు బాధపడటం తప్ప?

మరునాడు పొద్దున గౌరి తండ్రి నా దగ్గరకు వచ్చాడు–

"తమరు ఇల్లు ఖాళీచేసి పోతాండ్లట సార్ ...." అని అడిగాడు

ఔనన్నాను

అతడు విచారంగా మొహంపెట్టి–"మీ అసొంటి మంచోళ్ళకు మేం దూరమైపోతామా సార్ ..." అన్నాడు

అతని విచారానికి కారణమేమిటో, నా మంచితనమేమిటో నాకు తెలుసు.

"అమ్మగారు వచ్చేదాకా మీకు ఇబ్బందే సార్ ..."

"ఆఁ ... ఏదో సర్దుకుపోవాలి ..." అన్నాను.

"మీరు ఇబ్బందిపడ్తె మాకు బాధ అనిపిస్తది సార్. రోజూ పొద్దుగాల్నె మా కర్రెదాన్ని పంపుతా ఏమన్న పనుంటె చెప్పండ్లి" అన్నాడు

అతని ఉద్దేశం నా కర్థమయింది.

డబ్బుమీదున్న ప్రేమ వాళ్ళకు గౌరిమీద లేదు.

ఆ అమ్మాయిని పనిపిల్లలా మారుస్తున్నామేమోనన్న బాధ కలిగింది.

కాని వాళ్ళ పిన్నికి రోజులో చాలాభాగం దూరంగా ఉండే ఆ అవకాశాన్ని గౌరికి దూరంచేయదలచుకోలేదు.

ఆ మరునాడు కొత్త అద్దింటికి సామాను చేరవేయటంలో గౌరి సహాయం చేసింది.

నాతోపాటు సామాన్లు సర్దింది.

ఆ పనులన్నీచేస్తున్న గౌరినిచూసి నాకూ ఇంకో చెల్లెలుంటే చేసేదికదాఅని సర్ది చెప్పుకున్నాను.

సాయంకాలం గౌరి తండ్రి వచ్చి-

"ఒక్క పదిరూపాయలుంటె సూడండ్లి సార్-ఇంట్లకు గింజలు బొత్తిగా లేవు" అన్నాడు

డబ్బులివ్వగానే దానితీసేది ఇంటికి కాదు- ప్రభుత్వ సారాదుకాణానికి.

గౌరి రోజూ పొద్దునే వచ్చి పాలుతెస్తున్నది. వాకిలి గదులు ఊడుస్తున్నది. కూరగాయలు తెచ్చిస్తున్నది. చదువుకుంటున్నది.

ఒకరోజు చలిలో వణుకుతూవచ్చిన గౌరిని చూసి నా హృదయం ద్రవించి పోయింది. చాలీచాలని వస్త్రులు.... ముల్లులా గుచ్చుకునే చలి.

ఆ రాత్రి ఆఫీసునుంచి వస్తూ ఒక స్వెట్టర్ తెచ్చాను. మరునాడు పొద్దున గౌరి రాగానే ఇచ్చి "వేసుకోమ్మా" అన్నాను.

"నాకా! వొద్దు అంకుల్" అంది.

"వేసుకోమ్మా. చలిలో తిరిగితే ఆరోగ్యం చెడిపోతుంది తెలుసా.." అన్నాను

"చలెక్కువలేదు అంకుల్" అంది

"అయినా సరే వేసుకుంటావా నేను వేయనా?" అన్నాను... వేసుకుంది

ఒక కొత్త వస్తువు తమదని తెలిసినప్పుడు సహజంగా పిల్లలలో కలిగే ఆనందం గౌరి మొహంలో కనిపించలేదు.

రోజటిలాగే మరునాడు పొద్దున వచ్చింది. అంత దూరం కాలినడకతో— చలిలో ...

"అదేంటమ్మా స్వెట్టర్ వేసుకోక పోయావా? బయట ఎలా మంచు కురుస్తున్నదో చూడు-" అన్నాను.

గౌరి మాట్లాడలేదు. తల వంచుకుని నిల్చున్నది ఎందుకో భయపడు తున్నది.

"మీ పిన్ని కోప్పడిందా?" అని అడిగాను.

కాదన్నట్లు తలూపి— "నాకు చలిపెడ్తూ లేదు అంకుల్—" అంది.

"అయినా సరే వేసుకొమ్మన్నా కదమ్మా .."

మెల్లగా తలెత్తి నావైపు చూసింది.

ఏదో చెప్పడానికి భయపడుతున్నది.

1379

చెప్పమ్మా. మీ నాన్న కోప్పడ్డాడా?" అని అడిగాను. కోప్పడడని నాకు తెలుసు?

కాదన్నట్లు తలూపింది.

మరి? ..."

తలవంచుకుని.... భయపడుతూ... మెల్లగా చెప్పింది.

తమ్ముడికి బాగా సర్దిచేసింది అంకుల్. చలిపెడుతున్నదని నేనే తొడిగిన ...."

నేను నవ్వి, "అంతేనా — సరేలేమ్మా-" అన్నాను అప్పుడుగాని ఆ అమ్మాయి మొహంలోని భయంపోలేదు.

గౌరికి మరో స్వెటర్, రెండు జతల దుస్తులు తెచ్చాను.

నాలుగురోజులు గడిచాయి—

ఒకరోజు ఇంటికి వెళ్ళే సమయానికి గౌరి దిగులుగా కూర్చొని ఉంది.

"ఏంటమ్మా ఎందుకో దిగులుగా కూర్చున్నావ్?" అని అడిగాను.

తలవంచుకుని- "ఆంటీ వస్తే పని చేయలేదట... మా అమ్మ ఇక్కడే ఉండమంది అంకుల్...." అంది.

ఈ విషయం నిన్న సాయంత్రం వాళ్ళ నాన్న నాతో అన్నాడు.

వాళ్ళ ఉద్దేశ్యం ఏదైనా రోజూ అంత దూరం చలిలో గౌరి నడిచిరావడం, పోవడం నాకు బాగనిపించలేదు

ఇక్కడే ఉండటానికి గౌరి ఇష్టపడుతుంది. సంతోషిస్తుంది అనుకున్నాను-

మంచిదే కదా గౌరి— ఇక్కడే ఉండు—" అన్నాను.

వస్తున్న దుఃఖాన్ని ఆపుకుంటూ మోచేతులు అడ్డం పెట్టుకుంది గౌరి.

దగ్గరగా వెళ్ళి— "ఏంటమ్మా ఏడుస్తున్నావా!" అని అడిగాను.

గౌరి మాట్లాడలేదు.

"చెప్పమ్మా... ఇక్కడుండటం నీకిష్టంలేదా?" అని అనునయంగా అడిగాను.

"కాదు అంకుల్...అమ్మ తమ్ముణ్ణి కొడుకుంది" అంది వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ

—o— —యువ